

habemus. Istius Regaliæ fundamentum Philippus II (*leg. 4 tit. 17 ibid.*) esse pronuntiabat *jus, et antiquam consuetudinem, justos titulos, ac Apostolica privilegia*. Porro tituli à Rege hic allati sunt, teste D. Gregorio Mayans et Sisear, opp. «Observaciones legales, históricas y críticas sobre el Concordato celebrado en 20 de febrero de 1753», non solum fundatio, *edificatio et dotatio*, sed etiam «locorum, in quibus Ecclesiæ, monasteria ac beneficia consistunt, *ex infidelium manibus et potestate ereptio*»; cujus postremi tituli in *Septimo Decretal. (de Jurepatr. cap. 1.)* ab Adriano VI Pont. et Partit. 1 tit. 5 leg. 18 mentio fit. (*Observ. 12 et 27*) Consonat quoque Cl. Gregorii Lopez in istam legent comment., sic concludens: «Quia scilicet terram quæsierunt, Ecclesias construxerunt, fundaverunt, et dotaverunt; ex istis ergo causis Reges Hispaniæ Juspatronatus acquisierunt; et sic non sufficeret quod tantum esset Reges, ad hoc jus consequendum; licet alias Reges, ex eo quod Reges, respectu defensionis, et patrocinii Ecclesiarum, dicantur *Patroni*; *cap. Principes 25, quæst. 5.*»

De prædictæ autem Regaliæ juribus, idem Mayans, cit. *Observ. 27*. Præcipuum est, quod Principibus non obstat lapsus quatuor mensium, intra quos cæteri ex laicis Patronis præsentationem expedire tenentur, adeo ut eo tempore elapso, nihil agant. De tali nostrat. Monarcharum jure sic se habet N. Garcia *De Beneficiis, part. 10 cap. 2 num. 54*: «Et ita practicari videmus: cum Rege enim non curatur de tempore, et termino ad præsentandum, tam in Episcopatibus, quam in aliis præsentationibus.»

Denique meminisse hic oportet Regii decreti 30 April. 1852, adsentiente Apost. Nuntio lati, cujus art. 1 et 2 transcribere lubet: «*Art. 1.* Desde el día 17 de octubre último, en que se publicó el Concordato como ley del Estado, se considerará derogada á ley de 19 de agosto de 1841, relativa á capellanías colativas de Patronato, *activo ó pasivo, de sangre*. De la misma manera y desde igual fecha se entenderán derogadas las disposiciones relativas á las fundaciones piadosas familiares. *Art. 2.* A su consecuencia, quedan subsistentes las capellanías colativas de Patronato, *activo ó pasivo, de sangre*, estén ó no actualmente vacantes, cuyos bienes no hayan sido adjudicados judicialmente á las familias respectivas, ó para cuya adjudicación no pendiere juicio, en ejecución de la ley de 19 de agosto de 1841 y otras disposiciones, antes de dicho día 17 de octubre. Lo mismo se entenderá respecto á las fundaciones piadosas arriba mencionadas. Cæteri ejus deer. art. allatis consequentes sunt.

Suppositam isthic Jurispatronatus in *activum* et *passivum* divisionem facile intelliges. *Activum* illud est, quod in jure præsentandi cæterisque expositis prærogativis consistit: *passivum* autem, quod competit certis personis aut certo personarum generi, consistens in jure eisdem à fundatore concesso, quo ipsæ tantum in adeptione alicujus beneficii admittantur, aut saltem ad adipiscendum beneficium cæteris præferantur, ut definit Cl. Berardi *Comment. t. 2 Dis. 4 cap. 2 §. ult.*

Nec omittenda Reg. ordinat. 16 Februarii 1852, ubi de concessione Jurispatronatus ad vitam, cum onere expensarum pro cultu ac fabrica parochialium Ecclesiarum, uti in eo proponitur, quæstio est; quod facilius, ut opinamur, ad effectum, restituta apud nos primogeniorum seu *majoratum* institutione, perduceretur; idemque de collegiatis eccles. privati jurispatronatus animadvertas.

TITULUS VI.

QUIBUS ECCLESIASTICI MAGISTRATUS, ET BENEFICIA RECTE TRIBUANTUR.

1. QUID IN BENEFICIORUM CONCESSIONIBUS OBSERVANDUM?—2. BENEFICIA DIGNIORIBUS SUNT CONFERENDA.—3 ET 4. PARCELIÆ PER CONCURSUM CONFERUNTUR.—5. A BENEFICIIS REPELLUNTUR, QUI CANONICO IMPEDIMENTO LABORANT.—6. QUI NON HABENT ÆTATEM.—7. AUT ORDINEM.—8. AUT DOCTORIS GRADUM, QUEM BENEFICIUM POSTULAT.—9. LEGES FUNDATORUM IN CONFERENDIS BENEFICIIS.—10. STATUTA, ET CONSUETUDINES ECCLESIAARUM.—11. QUOD JUS OBTINEAT IN DELEGATIS?

4.

Nunc videamus, quibus Ecclesiastici Magistratus, et Beneficia recte tribuantur; deinceps ostendemus, quæ impedimento sint quominus rite, et recte ordines suscipiantur. Illud initio tenendum est, vacua esse oportere ecclesiastica beneficia, ut ea recte concedantur. Nam collatio, quin etiam promissio beneficii non vacantis, nisi fiat à Summo Pontifice, nulla est (1), et qui sciens prudens ad beneficium non vacuum institui se passus fuit, is ab ecclesiastica communione pellendus est (2). Deinde collatio idoneo tempore, hoc est, intra sex menses est expedienda (3), ne hoc elapso tempore, jus conferendi devolvatur ad proximum Superiorem (4); eaque non pretio fieri debet, non sub conditione, non alternatim, non impetrari per vim, et metum, non per obreptionem, et subreptionem.

(1) *Cap. 2 et 7 de Concess. præb. Concil. Trid. Sess. 24 cap. 19 de Reform.* ubi sublatae sunt *gratiæ*, quæ dicuntur, *expectativæ et reservationes mentales*, et aliæ quæcunque *gratiæ ad vacatura*.

(2) *Cap. 1 de Concess. præb.* Vide etiam *Reg. 21. Cancellar.*

(3) *Cap. 5 eod.*; atque hoc tempus numeratur à die cognitæ vacationis.

(4) *Cap. 2 eod.*

(N. S. In Beneficiorum Collationibus id maxime cavendum est, ut simoniacæ labis, vel suspicio procul abigatur. Qua de re præf. Syn. Vallisolet, *Cap. 20* ita constituit: *Gratia si non gratis datur, et recipitur, gratia non est. Igitur... jubemus ne Episcopus, vel quivis alius ad quem Beneficii Collatio pertinet, ratione Collationis Beneficii aut Cancellariæ, seu alio quocunque quæsito colore, aliquid præsumant per se, nec per alium exigere, recipere, seu etiam retinere*; idque sub pœna privationis à Collatione Beneficiorum per sex menses, ita ut Collationis jus ad Superiorem pro tunc devolvatur. Consonat Syn. Compostel. an. 1565 *Act. 5 Decret. 3, et 9*; et Tolet. an. 1582 *Act. 2 Decr. 8.*)

2. Post hæc singulorum merita scrutanda sunt; et qui ceteris præstat, beneficium obtinere debet. Parœciæ conferendæ sunt per concursum, qui expeditur à tribus saltem Examinatoribus Synodalibus, et coram Episcopo, vel ejus Vicario generali (1); ac beneficium ab Episcopo deferendum est ad eum, qui moribus, ætate, prudentia, doctrina cunctis antecellit, adeout irrita habeatur collatio, si minus dignus ceteris sit antelatus (2). Reliqua beneficia, quæ adjunctam non habent curam animarum, tribuenda sunt etiam magis aptis, et magis idoneis clericis; sed jura humana firmas habent hujusmodi collationes, quas minus idonei clerici impetrarunt.

(1) In hoc Examinatorum judicio nullæ sunt partes Episcopi, aut Vicarii generalis, qui ejus loco præsens est; nisi forte paria, aut singularia sint Examinatorum suffragia, quia tunc integrum erit Episcopo, aut Vicario, cui voluerit, accedere, uti perspicue statuit Concil. Trid. Sess. 24 cap. 18 de Reform. atque ita respondit Sac. Congregatio Concilii lib. 1 Decret. pag. 158.

(2) Concil. Trid. Sess. 24 cap. 18 de Reform. Debent Examinatores renunciare quotquot idoneos judicant ætate, moribus, doctrina, prudentia, et aliis rebus ad vacantem Ecclesiam gubernandam opportunis; Episcopus vero debet ex his, qui renunciati fuerint, magis idoneum eligere, atque ita à Sac. Congregatione Concilii definitum fuisse testatur Garcias de Benefic. par. 5 cap. 7 num. 11. Suo autem deesent muneri Examinatores Synodales, ut recte monet Benedictus XIV de Synod. diœces. lib. 4 cap. 8 n. 3, si tantum de alienjus doctrina, literarumque peritia judicium ferrent, non item de morum probitate, ceterisque dotibus, quæ sunt ad recte obeundum Parochii officium necessaria. Confer eundem Benedictum cit. Const. Cum illud. §. 10.

* Tridentina lex de Parœciis per concursum deferendis, à Ven. mem. Viro Barthol. de los Mártires, Bracarensi Archiepiscopo, ardentissima oratione, excitata fuit, adductis ad id Burgensis et Palentinæ diœceson exemplaribus: ut refert Lic. Ludov. Muñoz, in ipsius Vita lib. 2, cap. 14.

Examinatorum ad eum, de quo hic sermo est, effectum electio, in episcopali synodo peragenda est, vel de capituli consensu, obtenta prius à Concilio Trid. Congregat. facultate. Eorum vero, qui Episcopo præsto sunt, ut ordinandorum, vel illorum, qui confessiones audiendi aut cocionandi licentiam obtenturi, examen conficiant, libera Prælati nominatio est.—Vide Benedict. XIV de Synod. Diœces. lib. 4, cap. 7, ubi multa hac de re mirifice exponuntur.*

(N. S. Illud hic non abs re erit observare, Sedem Apostolicam Parochias ad favorem certæ personæ in manibus R. Pontificis resignatas, aliquando resignatio conferre consuevisse in forma *Dignum*, scilicet sine concursu, at tantummodo sub conditione, si idoneus ab Episcopo reperiat in examine coram Synodalibus examinaturibus habendo. In nostro vero Hispan. Regno hujusmodi resignationibus locus non est ex Concord. an. 1753. Postremo non hic fas est silentio premere, quæ circa Beneficiorum possessiones decrevit

Syn. Tolet. an. 1582, Act. 3, Decr. 10: *Pro receptione, vel admissione ad alicujus Præbendæ, vel Beneficii possessionem aliquid solvi, quod inter ipsos Ecclesiæ Beneficiatos dividatur, abusus est jam pridem sacris Canonibus, et nuper Sacrosancti Concilii Tridentini decreto damnatus. Eum ubicunque Episcopi agnoverint vigere, aboleri prorsus curent.*

3. Legem concursus editam à Synodo Tridentina, ut ejus cursum, atque exitum facerent expeditiorem, declarare, et ampliare censuerunt Summi Pontifices, præsertim S. Pius V (1), Clemens IX (2), et Benedictus XIV (3). Quamobrem qui à minus æquo judicio Episcopi, et Examinatorum provocat ad Metropolitam, aut ad Summum Pontificem, is impedimentum inferre non potest, quominus alter parochiæ possessionem obtineat; quamquam appellationis beneficio delere possit repulsæ notam, et suam novo experimento virtutem ostendere (4).

(1) S. Pius V. in Bulla In conferendis 51 tom. 4 par. 2 pag. 362. et Bulla Apostolatus 62 tom. 4 par. 2 pag. 51 Bullarii ed. cit.

(2) Clemens XI. per literas Sac. Congregationis Conc. datas die 10. Januar. 1721, quæ referuntur à Benedicto XIV in Constit. Cum, illud 68. Bullar. sui pag. 153 tom. 1 ed. Rom. 1754.

(3) Benedictus XIV. in cit. Constit. Cum illud.

(4) S. Pius in cit. Constit. In conferendis, ubi appellatio tantum in devoluto, ut ajunt, non item in suspensivo conceditur.

4. Solutæ sunt hac lege concursus Ecclesiæ jurispatronatus laicorum. Nam oblatum à Patrono instituere debet Episcopus, si eum, facto experimento sine concursu cum examinaturibus in synodo designatis, idoneum inveniat (1). At patroni ecclesiastici inter approbatos ab iisdem examinaturibus, qui in concursu periclitati fuerunt ingenium, et virtutem suam, debent dignorem eligere, atque eum Episcopo offerre, ut ab ipso deinceps instituat (2). Episcopus autem judicium patroni ecclesiastici in delectu, et præsentatione dignioris omnino sequi debet, cum nullæ sunt aliorum querelæ; at vero inquirat in judicium patroni, si quis de eo conqueratur (3).

(1) Conc. Trident. cit. sess. 24 cap. 18.

(2) Quob obtinet, cum institutio ad Episcopum pertinet. Verum cum institutio, inquit Synodus Tridentina loc. cit., ab alio, quam ab Episcopo, erit facienda, tunc Episcopus solus ex dignis eligat digniorem, quem patronus ei præsentet, ad quem institutio spectat.

(3) Benedictus XIV in Const. Reddite nobis 4 tom. 2 pag. 15. Bullarii sui. Quod si aliquis sit, qui de patroni judicio conqueratur, in illud Episcopus inquirere debet; illique etiam appellationis beneficium conceditur. Quæ appellatio datur in suspensivo, si Episcopi judicium à Patrono dissentiat; si

cum eo consentiat, datur tantum *in devolutive*, uti sancitum est *in cit. Const. 4 Benedicti XIV.*

De *concurso* ad Paroch. Eccles., notandæ apud nos legg. tit. 20 lib. 1 *Novis. Compilat.*; ex quibus 7 Toletanam ista de re proxim laudat, et ad ceteras dioceses extendi commendat.

De ipso proposito ob oculos habendæ novis. Concordati sanctiones; nempe:

Art. 26. Parochiis omnibus, absque ullo prorsus ad loca, classes, et vacationis tempus respectu, providebitur publico indicto *concurso*, servata norma à Sacro Concilio Tridentino præscripta, efformatisque per Ordinarios ternionibus ex concurrentibus adprobatis, qui ad Majestatem Suam deferentur, ut inter propositos nominare queat.

Cessabit idcirco *patrimonialitatis*, ut dicitur, et exclusionis, seu prælationis privilegium, quo ad Parochias, aliaque Beneficia assequenda nonnullis in partibus patrimoniales fruebantur. Parochiis ecclesiastici patronatus providebitur nominante Patrono inter tres, quos, enunciata superius forma, Episcopi proposuerint: iis vero, quæ patronatus laicalis sunt, nominante item patrono inter eos, qui in publico propriæ Diocesis *concurso* adprobatos se fuisse doceant, præfixo ad hoc non valentibus quatuor mensium spatio, ut adprobationem prædicto modo assecutos esse demonstrant, ac salvo semper Ordinarii jure præsentatum à patrono examinandi, siquidem ita conveniens censuerit.

Nonnihil hic innovari animadvertes respectu Trident. sanctionum; maxime quantum ad exigentiam *concurso* pro paræciarum laicalis juspatronatus provisione; de quo etiam versatur Reg. decretum 21 Jun. 1852.

Privilegium *patrimonialitatis* in aliquibus ex Hispaniæ diocesisibus in generalem abierat disciplinam; v. g. in Palentina ac Calaguritana, ni nos memoria fallit. Probe tamen attendas, secundo hujusce art. §. minime restringi in *passivo* jurepatronatu constituendo privatorum arbitrium fundatorum, quibus ad statuendas pro erectorum à se beneficiorum delatione, quas velint, leges, plena, prout antea, libertas erit: illorum enim placita, quod quantum ad testantes erat Rom. jure præscriptum, *tamquam Principum placita*, modo nec iniqua, nec impossibilia, et valere, et ad exitum perducere, oportet.

5. His accedunt ea, quæ à Jure, et quæ ab hominibus constituta, observari necessario debent, ut ecclesiastica beneficia recte tribuantur. Jure cautum est, ut qui beneficium consequuntur, I. nullo canonico impedimento teneantur. Hinc à beneficiis repelluntur baptismo, aut tonsura carentes; illegitimi, quibus tamen potest Episcopus veniam dare minorum obtinendorum ordinum, et simplicium beneficiorum (1); hæretici, eisque faventes, et illorum filii ad secundum in linea paterna gradum, in materna tantum ad primum, si parentes in hæresi decesserint (2); conjugati, bigami, excommunicati, suspensi, interdicti, irregulares.

(1) *Cap. 1 de Fil. presbyter. in 6.*

(2) *Cap. 2 et 15 de Hæret. in 6.*

6. II. Ut habeant ætatem necessariam, quæ pro simplicibus beneficiis est annorum 14. (a), pro dignitatibus, et beneficiis, cum quibus conjuncta est cura animarum, annorum 25., pro reliquis dignitatibus, quæ nullam habent animarum curam, annorum 22., pro Episcopatu annorum 30 (1).

(a) * V. art. 5 Concord. an. 1757; leg. 4 tit. 12 lib. 1 *Novis. Compilat.*

(1) *Conc. Trident. sess. 25 cap. 6, et sess. 24 cap. 12 de Reform.*

7. III. Ut initiati sint ordine, quem dignitas, aut beneficium postulat. Ita Sacerdotium adjunctum habent Episcopatus, Abbatia, Præpositura, Parochia, et dignitates, quæ secum ferunt curam animarum, et quæ Canonicorum collegio præficiuntur (1). Generalim tamen, nisi secus cautum sit vel statuto, vel lege fundationis, sancitum est, ut quilibet intra annum suscipiat ordinem, quem cum beneficio conjunctum esse oportet (2).

(1) *Cap. 1 de Ætat. et qualit. et ordin. præfic.*

(2) *Clem. 2 eod.*

8. IV. Denique ut ea sint præditi doctrina, qua est opus, ut recte obeant munus, quod in beneficio inest (1); utque insigniti sint laurea Sac. Theologiæ, Jurisve Canonici, si eam postulat beneficium, quod consequuntur. Nam ea decoratos esse oportet Vicarium generalem, et capitularem, Archidiaconum, et ceteros, qui primas habent in cathedralibus, aut in collegiatis ecclesiis dignitates (2).

(1) *Cap. 7 de Elect.*

(2) *Conc. Trident. sess. 24 cap. 12 de Reform.* Sed Archidiaconos, et ceteros, qui primas obtinent in cathedralibus, aut in collegiatis ecclesiis dignitates, quique non curam animarum, neque aliquam jurisdictionem habent, ea lege minime teneri, atque id plus semel à Sac. Congregatione Concilii definitum, ostendunt, Garcias *De Benefic. par. 7 cap. 7 num. 33*, Pignatellus *consult. canon. 414 num. 4*, Monacellus *Formular. eccles. tom. 1 in append. pag. 281 num. 15 et 16.*

9. Sunt hæc jure tradita, quibus parere, et quæ sequi debent, qui beneficia conferunt. Sed et observandæ, retinendæque sunt leges à Fundatoribus constitutæ de ætate, meritis, et qualitatibus beneficiorum, quamquam inde regula canonum, non quidem tollatur omnino, sed vel paulo lenior, vel etiam severior evadat. Quare etiamsi vana sit lex, quæ ecclesiastica bene-

ficia laicis adscribit, ea tamen retinenda est lex, per quam simplices etiam Capellanæ, et Canonatus beneficia fiunt sacerdotalia, aut per quam beneficia quædam, quæ jure essent sacerdotalia, vel diaconalia, minoribus clericis conceduntur.

(a) (N. S. Beneficia non nisi Clericis, quibus nullum obstat canonicum impedimentum, conferenda: et quidem æque ex veteri, ac ex nova Ecclesiæ disciplina, laici à Beneficiis Ecclesiasticis arceudi. Ad rem Concilium Taron. Can. 1, et seq. *Ministerium, aut Beneficium non nisi Clericos habere, Sanctorum Patrum sancivit auctoritas*; similia habent *Can. 5, et 18 Caus. 16 Q. 7*. Verum negandum non est, aliquando laicis peregrinis, aut inopibus Beneficia, vel potius temporales Beneficiorum reditus fuisse assignatos, at sine ullo spiritali jure, aut ministerio: ut erant agri, vineæ, et mancipia, quæ precario dumtaxat nomine, scilicet ad usum, concedebantur. Ad rem Syn. Tolet. III Can. 5: *Peregrinorum, vel Clericorum, et egenorum necessitati, salvo jure Ecclesiæ, præstare permittantur, pro tempore quo potuerint*. Eadem habet Tolet. IV Can. 58 alias 57. Tum ex lege foundationis, ad sensu Pontificio firmata, potest laico patrono præbenda, vel dignitas Ecclesiastica reservari; ut in Regno Hispano Præbendæ duæ, Toletana scilicet, et Legionensis Regi nostro reservatæ sunt. (*Barcinonens. quoque Eccles. Canonicus audit Hisp. Monarcha.*) Præterea ad Beneficia Jurispatr. Ecclesiastici, vel laicalis, etiam laicus præsentari recte poterit, qui tamen Clericatum consequatur intra sex menses, si ab Ecclesiastico; intra quatuor, si à laico patrono præsentatus fuerit. Quod si spatio elapso, præsentatus adhuc Clericus non erit, irrita erit præsentatio.)

* In Hispania hodie Capitulorum dignitates, Canonici, ac Capellani Sacerdotio insigniti esse debent: Concord. 1851 art. 16 (pag. 214 hujus tomi.)*

10. Atque hæc, quæ de Fundatorum lege dicimus, dicta etiam volumus de constitutionibus singularum ecclesiarum. Nam eas pari modo spectare, et servare decet in iis, quæ præcipiunt de canonicorum, et ceterorum beneficiatorum qualitatibus.

(N. S. In Hispaniarum Regno Hispanis tantum Beneficia conferenda sunt: *Leg. 1 tit. 25, 7 tit. 14, 1 tit. 15, 1 tit. 13, lib. 1 Novis. Compilat.*; nisi quem, optime de Hispania meritum, singulari Hispani juris privilegio Reges nostri decorare voluerint. Id quod etiam obtinet in Beneficiis Sedi Apostolicæ reservatis, ex Constit. Benedicti XIV *in Confirm. Concord. sub die 9 Julii an. 1755*. Tum in aliquibus Hispaniarum Ecclesiis moribus inductum est, ut non nisi avis christianis progeniti ad Præbendarum possessionem admittantur; cujus inquisitio ipsius Præsentati expensis perficitur.)

* Quantum ad legg. externos ab Hisp. Eccl. beneficiis excludentes, V. D. Greg. Mayans, cit. opp. *Observat. 15*. Benedicti XIV ea de re declaratio, novis. Concord. art. 44, alibi laudato, confirmata apparet.

Inquisitio, cujus hic meminere Selvag. Adnot., generatim nostratibus Eccles. admissa, ex Reg. decreto 28 Martii 1852 omittenda est, ut nuper animadversum. De ea versabatur *lex, 18 tit. 18 lib. 1 Novis. Compilat.*

Hic apponere non abs re erit ejusd. Concordati an. 1851 art. 27, sequentibus verbis conceptum:

«Opportuna consulatur ratione, ut quoad fieri possit, in nova hac rerum ecclesiasticarum ordinatione, nequidquam præjudicetur juribus actu possidentium quascumque Præbendas, Beneficia, aut Officia, quæ ejusdem ordinationis causa supprimenda sint.»

11. Illud postremo decet animadvertere, quod non tantum in conferendis beneficiis, sacrisque magistratibus inspicere oportet gradum, ætatem, mores, doctrinam singulorum, sed etiam in ecclesiasticis officiis, quæ jure delegato mandantur. In quo tamen multum valet mandantis voluntas, atque potestas; præterea necesse est indolem, atque naturam jurisdictionis, quæ commissa fuit, diligenter expendere.

TITULUS VII.

QUI PROMOVERI NON POSSINT.

1. QUID IRREGULARITAS SIT, ET UNDE PROCEDAT?—2 ET 3. IRREGULARITATES EX CRIMINE PROCEDENTES.—4 AD 6. IRREGULARITATES EX DEFECTU, AUT VITIO CORPORIS.—7 ET 8. IRREGULARITATES EX DEFECTU ANIMI.—9. IRREGULARES SERVI, ET INDOCTI.—10 ET 11. ET QUI ALIENUM HABENT À LENITATE ANIMUM.—12. ET QUI SANA MENTE NON SUNT, ATQUE INFAMES.—13 ET 14. ITEM NATI EXTRA NUPTIAS.—15 ET 16. ET BIGAMI.—17. IRREGULARITATES QUOMODO, ET CUJUS AUCTORITATE TOLLANTUR?

1.

Non aditus datur omnibus ad ordines suscipiendos; sed iis intercluditur, qui canonico impedimento laborant, et quos irregulares vocamus. Quem recentior ætas Ecclesiæ novo vocabulo irregularem dixit (a), eum Nicæni Patres (1) *alienum à regula* appellarunt. Est autem alienus à regula, cui ecclesiastica regula impedimento est, quominus aut clero adscribatur, aut evehatur ad ordinem superiorem, aut in suscepto ordine ministret. Ex quibus facile educitur irregularitatis definitio. Non unum semper, pro varia Ecclesiæ disciplina, fuit irregularitatis genus (2); sed hodie irregularitates omnes vel ex crimine, vel ex vitio aliquo, aut defectu procedunt.

(a) * Primus Innocent. III irregularitatis vocabulo usus est in *cap. 10 de Renuncial.*

(1) *Can. 17 c. 551 tom. 1 collect. Harduini.*